

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Koelner

Protokolant: Paulina Okrutnik

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2015 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa: R. K.

przeciwko: (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda R. K. kwotę 20.963,28 zł (dwadzieścia tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt trzy złote dwadzieścia osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 września 2011 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4542 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 1.161,99 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 sierpnia 2012 r. powód R. K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 22.488,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 września 2011 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podał, iż w dniu 19 kwietnia 2011 r. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca objęty był ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W wyniku wypadku doznał urazu kręgosłupa szyjnego skutkującego spłyceniem lordozy szyjnej, bolesnością uciskową oraz z bardzo znacznym spłyceniem ruchomości segmentarnej i znacznym stopniem ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego. Wskazał, iż doznane urazy spowodowały, iż przez okres od 20 kwietnia 2011 r. do 10 czerwca 2011 r. pozostawał niezdolny do pracy, a następnie w wyniku nieosiągnięcia standardów ustalonych przez pracodawcę została mu wypowiedziana umowa o pracę. Podniósł, iż strona pozwana wypłaciła mu zadośćuczynienie oraz odszkodowanie w łącznej kwocie 6.367,44 zł, jednakże kwota ta nie jest adekwatna do doznanej przez niego krzywdy. Na kwotę żadaną pozwem składa się kwota 2.488,80 zł tytułem odszkodowania za utracony dochód oraz kwota 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu przyznała, iż ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 19 kwietnia 2011 r., jednakże wypłaciła już powodowi zadośćuczynienie w kwocie 5.000 zł, odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów leczenia w kwocie 920,52 zł oraz odszkodowanie z tytułu utraconych korzyści w kwocie 446,92 zł, a wypłacone zadośćuczynienie jest adekwatne do doznanej przez niego krzywdy. Odnosząc się do żądania kwoty 2.488,80 zł tytułem utraconych zarobków podniosła, iż powód nie udowodnił swojego roszczenia co do wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 19 kwietnia 2011 r. na skrzyżowaniu ulic (...) z Ojca B. we W. doszło do wypadku komunikacyjnego. Kierujący pojazdem marki H. o numerze rej. (...) nie udzielił pierwszeństwa przejazdu i uderzył w bok samochodu marki F. o numerze rej. (...), którego kierowcą był powód.

Dowód: -z zaświadczenie k. 11.

Następnego dnia powód udał się na Szpitalny Oddział Ratunkowy w (...) Szpitalu (...) we W., gdzie stwierdzono u niego skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa, powierzchowny uraz powłok głowy oraz inne powierzchowne urazy przedniej ściany klatki piersiowej i zalecono mu noszenie kołnierza S. przez 3 tygodnie, kontrolę w poradni ortopedycznej oraz stosowanie leków przeciwbólowych.

Dowód: Karta informacyjna k. 12-13.

Po wypadku powód odczuwał bóle kręgosłupa oraz miał problemy ze snem, odczuwał lęk o swoje życie, był nerwowy, w związku z czym zmuszony był zażywać leki uspokajające. W związku z wypadkiem powód był niezdolny do pracy przez okres od 20 kwietnia 2011 r. do 10 czerwca 2011 r. Powód korzystał z porad lekarzy neurologa, ortopedy oraz psychiatry, a także uczęszczał na rehabilitację.

Dowód: - Zaświadczenia lekarskie k. 14-15;

- Wynik badania radiologicznego k. 21;
- Rachunek nr (...) k. 22;
- Faktura VAT (...);
- Zaświadczenie o stanie zdrowia k. 29-31;
- Akta szkody, a w nich zaświadczenie lekarskie, karta informacyjna.

Powód był zatrudniony od dnia 1 lipca 2003 r. na stanowisku Przedstawiciela Handlowego i osiągał z tego tytułu w okresie od września 2010 r. do lutego 2011 r. średni dochód miesięczny netto w wysokości 3.344,92 zł. W miesiącu kwietniu 2011 r. powód uzyskał dochód w wysokości 2.449,90 zł netto, a w miesiącu maju 2011 r. w wysokości 2.199,22 zł. Za miesiąc kwiecień 2011 r. powodowi zostało wypłacone wynagrodzenie chorobowe w wysokości 989,67 zł brutto, a za miesiąc maj 2011 r. wynagrodzenie chorobowe w wysokości 1.979,34 zł brutto oraz zasiłek chorobowy w wysokości 269,91 zł brutto.

W dniu 26 stycznia 2012 r. powodowi wypowiedziana została umowa o pracę zawarta z (...) Sp. z o.o. w W.. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano brak staranności w wykonywaniu podstawowych obowiązków na stanowisku starszego przedstawiciela handlowego, nie wykonywanie poleceń przełożonego w wyznaczonym terminie, brak należytej dbałości o zgodną ze standardami ekspozycję produktów spółki, przekazywanie nieprawdziwych informacji na temat podejmowanych działań, świadome nieprawdziwe raportowanie podległych sklepów jako spełniających założenia programu (...).

Dowód: - Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę k. 7-8;

- Zaświadczenia o zatrudnieniu k. 9-10;
- Akta szkody, a w nich zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

W wyniku wypadku powód doznał urazu odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu klatki piersiowej oraz urazu głowy. Trwały uszczerbek na zdrowiu powoda, w związku z przedmiotowym wypadkiem 5 %.

Obrażenia, których doznał powód skutkują do chwili obecnej niewielkiego stopnia dolegliwościami bólowymi ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa z promieniowaniem do lewego stawu barkowego i parastezjami palców III-V ręki lewej.

Bezpośrednio po zdarzeniu u powoda występowały bóle odcinka szyjnego kręgosłupa oraz dolegliwości bólowe ze strony stawu barkowego lewego. Doznane urazy przez kilka miesięcy po zdarzeniu mogły utrudniać powodowi wykonywanie czynności życia codziennego oraz mogły obniżać ogólną sprawność jego organizmu. Każda czynność związana z samoobsługą sprawiała powodowi trudność, wskazana była pomoc osób trzecich przy ubieraniu się, myciu i przygotowywaniu posiłków. W przyszłości powód może odczuwać okresowe bóle kręgosłupa szyjnego, jak również bóle o charakterze korzeniowym promieniujące wzdłuż kończyn górnych.

U powoda w związku z wypadkiem wystąpił krótkotrwały rozstrój zdrowia psychicznego. Mianowicie u powoda wystąpiły krótkotrwałe zaburzenia adaptacyjne, przyczynowo powiązane z przebytem wypadkiem i jego skutkami dla zdrowia somatycznego, przebiegające z miernie nasilonymi objawami głównie w postaci obaw o zdrowie somatyczne, możliwość zapewnienia finansowej przyszłości rodziny. Stopień nasilenia tych objawów wymagał krótkotrwałego leczenia psychiatrycznego.

Dowód: - Opinia sądowo-lekarska k. 114-117;

- Opinia sądowo-psychiatryczna k. 123-128;
- Opinie uzupełniające k. 148-149, 155, 215-216;
- Opinia sądowo-lekarska k. 184-188.

W opinii sądowo-lekarskiej wydanej w toku postępowania sądowego o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy biegli z zakresu neurologii i chirurgii stwierdzili u powoda 5 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu, uszczerbek na zdrowiu w takiej samej wysokości stwierdził biegły sądowy z zakresu psychiatrii.

Dowód: - Opinia sądowo-lekarska w aktach o sygn. IV U 268/12 k. 22-24.

Pismem z dnia 24 czerwca 2011 r. powód zwrócił się do strony pozwanej o wypłatę kwoty 28.356,24 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania. Pismem z dnia 21 września 2011 r. strona pozwana poinformowała powoda, iż przyznane mu zostało zadośćuczynienie w kwocie 5.000 zł, odszkodowanie za koszty leczenia w kwocie 920,52 zł oraz odszkodowanie za utracone zarobki w kwocie 446,92 zł.

Dowód: - Pismo z dnia 21 września 2011 r. k. 16;

- Akta szkody, a w nich pismo z dnia 24 czerwca 2011 r.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Bezspornym w sprawie był fakt, iż powód R. K. uległ w dniu 19 kwietnia 2011 r. wypadkowi komunikacyjnemu wskutek niezachowania reguł ostrożności przez innego uczestnika ruchu drogowego. Bezsporny pozostawał również fakt,

iż pojazd kierowany przez sprawcę zdarzenia objęty był ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.. Strona pozwana w toku postępowania nie kwestionowała swej odpowiedzialności co do zasady. Również fakt poniesienia przez powoda szkody nie budził wątpliwości i jako taki nie był przez stronę pozwaną podnoszony. Ponadto jednoznacznie wynikał on ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego.

Przedmiotem sporu była zatem wysokość niemajątkowej szkody na osobie, jaką poniósł powód na skutek wypadku, a co za tym idzie - wysokość należnego powodowi z tego tytułu zadośćuczynienia. Strona pozwana podała, iż powodowi dokonano wypłaty kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia, podnosząc, że jest ona adekwatna do uszczerbku na zdrowiu, jakiego doznał powód, a także cierpień i bólu, spowodowanych zdarzeniem.

W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadniał zasądzenie na rzecz powoda dalszej kwoty 20.000 zł.

Odpowiedzialność strony pozwanej znajduje uzasadnienie w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz przepisach kodeksu cywilnego. Art. 9 cytowanej ustawy stanowi, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w art. 9, będące następstwem zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 9a ustawy). Z kolei z treści przepisu art. 822 § 1 k.c., wynika, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony; jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Z kolei art. 824 § 1 k.c. stanowi, iż suma ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela, zaś suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Z kolei w myśl przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przepis ten zawiera szczególną regulację dotyczącą naprawienia szkody na osobie, obejmującej elementy majątkowe tej szkody.

Ustawodawca nie uregulował w tym przepisie w sposób samoistny i odrębny przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, co oznacza, iż została ona poddana ogólnym regułom odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych (art. 415 k.c.). Warunkiem skutecznego domagania się naprawienia szkody na osobie, oprócz samego faktu jej wyrządzenia, jest związek przyczynowy pomiędzy określonym faktem, z którym norma prawna wiąże obowiązek odszkodowawczy a szkodą, pojmowaną w omawianym przypadku jako uszczerbek majątkowy.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 445 k.c., w przypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznana krzywdę. Zadośćuczynienie za krzywdę jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest rekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych. Podstawową przesłanką domagania się zadośćuczynienia jest doznanie szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z określonych faktów, z którymi norma prawna wiąże obowiązek jej naprawienia, pozostającej w związku z odpowiedzialnością odszkodowawczą z reżimu deliktowego (por. Kodeks cywilny, Komentarz pod red. E. Gniewka, tom I).

Strona pozwana podnosiła, iż powodowi wypłacono już kwotę 5.000 zł, która, w jej ocenie, była odpowiednia do stopnia doznanych obrażeń. W ocenie Sądu ustalenia poczynione przez stronę pozwaną w tym zakresie nie mogły zasługiwać na uwzględnienie. Ze zgromadzonego bowiem w toku procesu materiału dowodowego wynikało, iż obrażenia kręgosłupa doznane przez powoda, stanowią 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, określonego

zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Nie bez znaczenia w ocenie sądu pozostawała także okoliczność, iż w toku postępowania o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy biegły sądowy z zakresu psychiatrii również ustalił uszczerbek na zdrowiu związany z wypadkiem w wysokości 5 %. Co prawda biegły sądowy powołany w niniejszej sprawie nie stwierdził już jego istnienia, jednakże trzeba mieć na uwadze upływ czasu pomiędzy tymi dwoma opiniami. Z pierwszej z tych opinii bezsprzecznie zaś wynika, iż jeszcze w ponad 1,5 roku od wypadku skutki wypadku były odczuwalne w psychice powoda.

Sąd podziela poglądy wyrażone w orzecznictwie, iż mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowi niedopuszczalne uproszczenie i nie znajduje oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Stwierdzony uszczerbek na zdrowiu może być jednak stosowany pomocniczo przy ocenie stopnia naruszenia sprawności organizmu. Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia składają się okoliczności każdej konkretnej sprawy, a w szczególności cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku, ale także rodzaj wykonywanej pracy przez poszkodowanego przed wypadkiem, jego szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa i inne czynniki podobnej natury (por. wyrok SN z dnia 9.11.2007 r., V CSK 245/07 i orzeczenia tam przywołane, wyrok SA w Poznaniu z dnia 21.02.2007 r., I ACa 1146/06). Charakter krzywdy co do zasady jest niemierzalny, zatem ścisłe określenie jej rozmiaru, a tym samym wysokości zadośćuczynienia, pozostawione zostało ocenie Sądu. Jedyną dyrektywą wprowadzoną przez ustawodawcę jest wymóg zasądzenia „sumy odpowiedniej”. Podkreślenia wymaga, iż owa zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia, czy też utrzymania go w rozsądnych granicach, ma charakter uzupełniający w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej. Wysokość zadośćuczynienia winna zatem uwzględniać rozmiar cierpienia fizycznych w postaci bólu i innych dolegliwości oraz rozmiar cierpienia psychicznych polegających na ujemnych uczuciach przeżywanych, bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi. Krzywdą w rozumieniu art. 445 k.c. będzie z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienie fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego. Podstawową funkcją zadośćuczynienia jest zatem funkcja kompensacyjna. W judykaturze podkreśla się, iż zadośćuczynienie nie może stanowić wyłącznie wartości symbolicznej, ale winno stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną niwelującą przynajmniej w części niekorzystne skutki zdarzenia, któremu uległ poszkodowany. W szczególności zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie, czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości oraz kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie (por. wyrok SN z dnia 13.12.2007 r., I CSK 384/07; wyrok SN z dnia 2.02.2008 r., III KK 349/07; wyrok SN z dnia 29.05.2008 r., II CSK 78/08).

Sąd dokonując ustaleń w zakresie rozmiarów krzywdy doznanej przez powoda oparł ustalenia stanu faktycznego na opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii i ortopedii oraz psychiatrii, a także na pozostałych dowodach z dokumentów dołączonymi do pozwu.

Jak wynikało ze sporządzonej przez biegłych z zakresu neurologii i ortopedii opinii, skutkiem wypadku, jakiemu uległ powód był uraz odcinka szyjnego kręgosłupa, uraz klatki piersiowej oraz uraz głowy. Obrażenia, których doznał powód skutkują do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa z promieniowaniem do lewego stawu barkowego i parastezjami palców III-V ręki lewej. Biegli podali również, iż bezpośrednio po zdarzeniu u powoda występowały bóle odcinka szyjnego kręgosłupa oraz dolegliwości bólowe ze strony stawu barkowego lewego, a doznane urazy przez kilka miesięcy po zdarzeniu mogły utrudniać powodowi wykonywanie czynności życia codziennego oraz mogły obniżać ogólną sprawność jego organizmu. Każda czynność związana z samoobsługą sprawiała powodowi trudność, wskazana była pomoc osób trzecich przy ubieraniu się, myciu i przygotowywaniu posiłków. Ponadto z opinii biegłych wynika, iż w przyszłości powód może odczuwać okresowe bóle kręgosłupa szyjnego, jak również bóle o charakterze korzeniowym promieniujące wzdłuż kończyn górnych.

Sąd miał również na uwadze opinie biegłego sądowego z zakresu psychiatrii, z której jednoznacznie wynikało, iż skutkiem wypadku był także rozstrój zdrowia psychicznego powoda. Mianowicie u powoda wystąpiły krótkotrwałe zaburzenia adaptacyjne, przebiegające z miernie nasilonymi objawami głównie w postaci obaw o zdrowie somatyczne, możliwość zapewnienia finansowej przyszłości rodziny. Stopień nasilenia tych objawów wymagał leczenia psychiatrycznego.

Sąd nie miał przy tym podstaw, ażeby odmówić wiarygodności przedmiotowym opiniom. Co prawda strony kwestionowały ich treść, jednakże zdaniem Sądu biegli w sposób stanowczy i jednoznaczny ustosunkowali się do podniesionych zarzutów, a tym samym przedstawione przez nich opinie były wyczerpujące, logiczne i w pełni wyjaśniały sporne w sprawie kwestie.

Nie bez znaczenia dla oceny Sądu pozostawała również okoliczność, że powód przed wypadkiem, będąc osobą sprawną i w pełni sił, musiał, w związku z doznanymi urazami nosić kołnierz usztywniający, oraz odczuwał silne dolegliwości bólowe kręgosłupa co bez wątplenia utrudniało jemu wykonywanie codziennych czynności.

Sąd zważył również, iż na skutek odczuwanych dolegliwości bólowych powód zmuszony został korzystać ze zwolnienia lekarskiego, co bez wątplenia powodowało dyskomfort w sferze psychiki, albowiem wiązało się z obawą przed utratą pracy, a tym samym obawą o przyszłość.

Z powyższych względów, mając na uwadze rozmiar bólu i doznanych cierpień, Sąd doszedł do przekonania, iż zasądzenie zadośćuczynienia jest jak najbardziej zasadne, a jego wysokość nie może być uznana za rażąco wygórowaną.

Odnosząc się do żądania zasądzenia kwoty 2.488,80 zł tytułem odszkodowania za utracone zarobki wskazać należy, iż powód nie zdołał w niniejszym postępowaniu wykazać, iż w istocie poniósł szkodę w takiej wysokości. Sąd zważył, iż powód, w związku z wypadkiem przebywał na zwolnieniu lekarskim przez okres od 20 kwietnia 2011 r. do 10 czerwca 2011 r., zaś wykazana przez niego wysokość zarobków obejmowała jedynie miesiące kwiecień i maj 2011 r. Zatem biorąc pod uwagę, iż w powyższych miesiącach wynagrodzenie powoda powinno było wynieść łącznie 4.649,12 zł ((...),90 kwiecień + 2199,22 zł maj), a wypłacono powodowi jedynie część wynagrodzenia (989,67 zł za kwiecień, 1979,34 zł za maj), a nadto otrzymał on zasiłek chorobowy w wysokości 269,91 zł oraz kwotę 446,92 zł tytułu utraconych korzyści od strony pozwanej, należna powodowi część z tytułu utraconych korzyści odpowiada kwocie 963,28 zł (4.649,12 – (989,67+1979,34+269,91+446,92)).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt. I i II wyroku.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty Sąd oparł o treść przepisu art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Art. 817 § 1 k.c. stanowi z kolei, że ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

Zatem od żądanej kwoty zadośćuczynienia oraz odszkodowania Sąd zasądził odsetki od dnia 21 września 2011 r., zgodnie z żądaniem pozwu. Skoro bowiem powód powiadomił stronę pozwaną o zdarzeniu pismem z dnia 24 czerwca 2011 r., wnosząc jednocześnie o zapłatę zadośćuczynienia oraz odszkodowania za utracone zarobki obowiązek wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania realizował się najdalej w lipcu 2011 r., a więc tym bardziej powód uprawniony była do naliczania odsetek od dnia 21 września 2011 r.

W oparciu o powyższe okoliczności i powołane przepisy, należało zatem orzec jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu znalazło wyraz w treści art. 100 zd. 2 k.p.c. zgodnie z którym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Wobec faktu, iż powód wygrał proces niemalże w całości, Sąd zasądził na jego rzecz od strony pozwanej kwotę 4.542 zł tytułem poniesionych kosztów procesu, na którą składają się kwota 1.125 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 1.000 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłych.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał stronie pozwanej, jako przegrywającemu proces, uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa tutejszego Sądu) kwotę 1.161,99 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci wydatku na poczet wynagrodzenia biegłych sądowych.

Mając na uwadze powyższe, o kosztach postępowania Sąd orzekł, jak w punkcie III i IV sentencji wyroku.